

Sygn. akt II AKa 107/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Krzysztof Karpiński (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO del. – Monika Niezabitowska - Nowakowska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2014 r.

sprawy A. P.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 23 stycznia 2014 r. sygn. akt V Ko 567/13

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża

Skarb Państwa.

Zasądza do Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej (...) w W. kwotę 147, 60 zł w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków pełnomocnika wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 23 stycznia 2014 r. w sprawie V Ko 567/13 o zadośćuczynienie i odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie A. P. (sprawa II K 56/10 Sądu Rejonowego w Otwocku) oddalono wniosek w całości. Kosztami sądowymi dociążono Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że negatywne konsekwencje doznane przez pokrzywdzonego w związku z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem nie uzasadniają zasądzenia na jego rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia podczas gdy są one w pełni zasadne.

W konkluzji skarżący wnosi o zasądzenie na rzecz A. P. kwoty 30.000 zł z tego właśnie tytułu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy nie jest zasadna, nie zasługuje zatem na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku apelującego Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i trafnie je ocenił mając na względzie całokształt materiału dowodowego zebranego w tej sprawie.

Pozbawiony merytorycznej słuszności jest zarzut, że błąd w ustaleniach faktycznych popełniony przez Sąd I instancji polega na tym, iż przyjęto że negatywne konsekwencje związane z aresztowaniem A. P. nie uzasadniają zasądzenia na jego rzecz stosownego odszkodowania i zadośćuczynienia. Skarżący całkowicie pominął fakt, iż Sąd Okręgowy wniosek A. P. oddalił w całości zupełnie z innego powodu.

Poza sporem jest to, iż tymczasowe aresztowanie jak się okazało – niesłuszne – było zastosowane w sprawie II K 56/10 Sądu Rejonowego w Otwocku w której w rezultacie A. P. został uniewinniony.

Równolegle toczyła się przeciwko niemu inna sprawa tegoż Sądu a mianowicie II K 192/10 w której został prawomocnie skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności .

W takiej sytuacji Sąd Rejonowy w Otwocku stosownie do treści art. 417 k.p.k. był zobowiązany do zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania wnioskodawcy odbytego w sprawie wyżej wymienionej II K 56/10 – co też uczynił.

Sąd meriti dokładnie przedstawił ten ciąg zdarzeń w uzasadnieniu swojego wyroku z dnia 23 stycznia 2014 r. (V Ko 567/13) powołując się zasadnie na orzecznictwo Sądu Najwyższego a także Sądów Apelacyjnych. Nie istnieje potrzeba by ponownie przedstawiać te argumenty. Wystarczy się do nich odwołać.

Warto jedynie odnotować, że zgodnie z ugruntowanym i jednoznacznym orzecznictwem zaliczenie zgodnie z art. 417 k.p.k. okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary (w tym wypadku pozbawienia wolności) orzeczonej w innej sprawie wyklucza skuteczne wystąpienie z roszczeniem o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie przepisów k.p.k. za ten sam okres.

Skoro zatem Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności czemu dał wyraz w pisemnych motywach a które nie zawierają ani błędów logicznych ani wewnętrznych sprzeczności to Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do kwestionowania jego stanowiska. Zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności w innej sprawie jest w tym wypadku sprawiedliwe i stanowi proporcjonalną rekompensatę.

Mając na uwadze wyżej przedstawione okoliczności zaskarżony wyrok utrzymano w mocy nie znajdując podstaw do jego zmiany uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa stosownie do treści art. 554 § 2 k.p.k.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na podstawie § 14 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.